

SEKTOR C

„Príďte zajtra. O deviatej. Náš pokus bude mať pekný dátum - 3. 3. 3030. Ale opakujem. Podstupujete veľké riziko. Je možné, že sa nevrátite. Ale keď to sama tak veľmi chcete...“ Doktor Yon pozrel na mňa s divným úsmevom a podal môj zdravotný čip robotovi FD. Tak teraz sa mi život zmení. Mama mi hovorievala, že mám myslieť pozitívne a dávať ľuďom i veciam šancu. Ak si ju, samozrejme, zaslúžia. Toto je šanca. A ja ju využijem.

Z nemocnice som odletela do Zoonštitútu. Bolo len niečo po deviatej ráno. Vymeškávať sa mi neoplatí. A doma by som aj tak nemala čo robiť. Chcela som možno poslednýkrát vidieť kolegov. Prešla som všetkými kontrolami, pozdravila sa s Danom a Markom a konečne si sadla na svoju historickú koženú stoličku. Postláčala som pár tlačidiel. Na obrazovke pred sebou som uvidela celú zónu. Nič zvláštneho sa nedialo. Stádo bizónov sa pokojne páslo, na oblohe ani mráčik. Nad jazerom bzučal malý GB-stroj. Aneta letela tesne nad hladinou a kontrolovala stav vodného vtáctva. Vypla som zvuk. Malá miestnosť sa naplnila ohlušujúcim tichom a ja som sa ponorila do svojich myšlienok. „Bude to prínos pre celé ľudstvo,“ počula som v duchu hlas doktora Yona, „moja látka transformuje váš mozog tak, že bude schopný komunikovať s vedomím sektora C!“

Vedomie sektora C! Kedysi mu ľudia hovorili DUŠA. Budem komunikovať s tými, ktorých vedomie odišlo do sektora C a s ktorými ešte nikto nenadviazal kontakt! Zaplavili ma spomienky...

„Nie! To tam dať nemôžeš!“ so smiechom ma okríkla mama. „Prečo nie? Mne to tak chutí!“ oponovala som jej. Zasmiala sa, zobrala mi z ruky nenávidenú škoricu a odložila ju vysoko, kam som nedočiahla. Bola skoro o hlavu a pol vyššia, tak jej to problém nerobilo. „To je satanova ingrediencia,“ prižmúrila oči. Doteraz neviem, prečo neznášala škoricu. Ale jej vôňa mi ju dodnes pripomína. Na slnkom zaliaty dom padol tieň. Mama mi prikázala ísť do izby. Nechcela, aby som videla a aby som vedela, čo som v vedela už dávno.

Odtrhla som pohľad od monitora a pootočila sa so stoličkou k oknu. Prekrásne sfarbené listy stromov nad jazierkom vytvárali pestrú mozaiku.

Stalo sa to rýchlo. Nechcel to priznať. Nechcel, aby som o tom niekomu povedala. Kamarátky som odháňala ešte skôr, ako ku mne stihli prísť. Nie preto, žeby som sa bála, že skončím ako mama. Nechcela som do toho nikoho zatahovať. Bála som sa o ne. A bála som sa aj sama seba. „Nie nerob to!“ počula som kričať mamu z chodby. Vykukla som z izby a videla som, ako sa otec otočil pred mojimi dverami. Prešiel celou chodbou a prudko ju uderil. Mama sa kotúľala zo schodov... „Bola to nehoda! Spadla sama!“ zavrčal. Naprázdno som prehltna a kývla na súhlas. To, čo som videla v jeho očiach, bola nepříčetnosť. Potom som sa rozbehla do záhrady a bežala, bežala.

Skoro tri hodiny som strávila vo svojej temnej minulosti. Potrebujem vzduch. Sadla som do svojho gébečka a vyletela nad jazierko. Chladný vzduch mi hladil celú hlavu. Vraj kedysi ľudia mali hlavy zarastené. Predstavila som si, že mám vlasy a že mi vejú vo vetre. Čierny oblek vystihoval stav mojej duše. Keby som sa z tej záhrady vrátila skôr, možno by žila.

Letela som domov ponad mrakodrapy, na ktoré padal súmrak. Zaľahla som do posteľe v mŕtvolne tichom byte. Zjedla som päť tabletiiek lematinu a chmúrne myšlienky ma opustili. Nostalgiu nahradili úvahy o budúcnosti. Aké to bude potom? Zmení sa niečo? Naozaj sa dostanem do sektora C? A ona tam bude? *Mysli pozitívne!* Vybavili sa mi mamine slová. Po

tom zákroku budem zmenená. A to úplne. Zmysly, inštinkty. Doktor vravel, že bude zo mňa iná bytosť. Nevieť, kedy som zaspala, ani čo sa mi snivalo, ale bolo to farebné.

„Sadnite si sem,“ ukázal doktor na veľké kreslo.. Bolo ráno 3. marca a ja som sa chystala na cestu. Oči mi blúdili po laboratóriu. Veľký panel s farebnými gombíkmi, biele osľňujúce svetlo na plafóne. Spamätala som sa, keď som pocítila dotyk. Elasticke pásy mi pripútali nohy, ruky, trup aj hlavu k u kreslu. Jediné, čím som mohla hýbať, boli oči. Skenovala som všetko. Ako sa doktor otočil, ako si ma prezerajú zvláštni ľudia spoza tmavého skla. „Štipne to.“ S ihlou v ruke mi doktor pozrel do očí. Videla som v nich odhodlanie. A čosi ako... divnú radosť. Niečo mi priložil na spánky a vzal do ruky ovládač. „Pripravená?“ Zatvorila som oči a predstavovala si mamino objatie. „Pripravená,“ šepala som. Telo mi zalialo zvláštne teplo. Pocity prázdnoty, ktorý tu bol so mnou od maminej smrti nahradila eufória. Cítila som, že sa vznášam. Srdce mi bije ako zvon. „Strácame ju!“ začula som z diaľky.

Pomaly sa strácam v sebe. V šťastí, ktoré ma naplňa.

Mozog sa zahalil bielou hmlou.

Usmiala som sa.

„Mami!?“

názov: **SEKTOR C**

autor: **Marcela Muránska**

vek: 17

Stredná umelecká škola Trenčín